

«Χριστός Ανέστη!»

● Του ΑΝΔΡΕΑ Γ. ΠΙΤΣΙΛΛΙΔΗ

Ο Χριστός της εκκλησίας είναι πριν από αναστάς Κύριος, εσταυρωμένος Νυμφίος. Με τον εκούσιο θάνατό του (Εφ 5:25) παραδίνεται στο θάνατο εγκαταλείποντας το γεγονός της ύπαρξης και της ζωής, στο θέλημα του Θεού Πατρός. Ζωή δεν είναι η βιολογική επιβίωση αλλά η αγαπητική κοινωνία με τον Θεό Πατέρα. Μετά από τη σταυρική αυτοπαράδοση στο θέλημα του Πατρός, η ανάσταση του Χριστού εγκαινιάζει έναν καινούργιο «τρόπο» να υπάρχει ο άνθρωπος ελεύθερος από τους περιορισμούς της φύσης του, ελεύθερος από το θάνατο. Μπορεί να αντλεί ο άνθρωπος την ύπαρξη όχι από τη φύση του, που υπόκειται σε βιολογικές και νομοτελειακές αναγκαιότητες, αλλά από τη σχέση με το Θεό Πατέρα. Η μετάβαση αυτή από τη φύση στη ζωήρρητη σχέση με τον Πατέρα είναι το πάσχα (=πέραςμα) από την αναγκαιότητα του θανάτου στην ελευθερία της ανάστασης.

Γι' αυτό και ο σταυρός αποτελεί το διακριτικό γνώρισμα των χριστιανών. Είναι ο σταυρός σημάδι του συντονισμού με το ζωοποιό θέλημα του Θεού και Πατέρα. Και η φύση που αντλεί την ύπαρξή της από τη σχέση με το Θεό και όχι με τη διεκδίκηση βιολογικής αυθυπαρξίας, δεν πεθαίνει. Οι χριστιανοί σφραγίζουν το σώμα τους με το σημείο του σταυρού σε κάθε έκφανση του βίου τους όχι ως σημείο θύμησης και ηθικοσυναισθηματικής αναφοράς αλλά ως σύμβολο και βεβαίωση της υπακοής στο θέλημα του Πατρός. Γι' αυτό και ως ελπίδα ζωής πέρα από την υποταγή στη φθορά της ατομικής αυτοτέλειας αποτυπώνεται και στα μνήματα των κεκοιμοιμένων.

Ο Χριστός ανασταίνεται εκ νεκρών όχι χάρη στη «μαγική», θαυματουργική δύναμη της θεϊκής του φύσης, αλλά χάρη στην ελεύθερη αγαπητική αυτοπαράδοσή του στο θέλημα της αγάπης του Πατρός. Δεν είναι απλώς «θαύμα» η ανάσταση, είναι τρόπος ύπαρξης. Έτσι εμφανίζεται ο αναστάς Ιησούς «εν ετέρα μορφή» (Μαρκ 16:12), περιγραπτός μεν και ψηλαφητός (Λουκ 24:30) αλλά και εισερχόμενος «των θυρών κεκλεισμένων» (Ιωαν. 20:1) προοιωνιζόμενος την κοινήν ανάστασιν της ανθρωπότητας.

Αυτός ο καινούργιος τρόπος ύπαρξης είναι που φανερώνεται και όταν συγκροτείται το εκκλησιαστικό γεγονός. Η Εκκλησία πραγματώνεται σε ένα ευχαριστιακό δείπνο, όπου η κυριαρχική ανάγκη της φύσης, η ανάγκη για βρώση και πόση μεταποιείται σε κοινωνία αγαπητικών σχέσεων. Γι' αυτό και κάθε σύναξη στο ευχαριστιακό δείπνο είναι για την Εκκλησία γιορτή ανάστασης, πάσχα χαράς, «εορτή εορτών, και πανήγυρις πανηγύρεων».